

Juli – pelgrims van hoop - omdat we liefde brengen, daar waar de Heer ons zendt.

Voor velen onder ons breekt met deze maand een tijd van rust en ontspanning aan, althans voor wat ons gewone werkritme betreft. Een periode waarnaar we wellicht hebben uitgezien in de hoop wat op krachten te kunnen komen, te rusten en te herademen? “Kom nu eens mee naar een eenzame plaats om alleen te zijn”, zei de Heer Jezus tot Zijn apostelen. Maar toch kwamen de mensen hen achterna om bij Hem te zijn, door Hem te worden aangeraakt en te worden genezen. En Hij ontving hen vol medelijden.

Het is klaar dat de mensheid op zoek is naar heling en vrede. Dit stemt tot nadenken! Hoe gaan wij hier mee om als christen? Wat primeert in onze vrije dagen! Durven wij onszelf vergeten en Jezus navolgen in Zijn medelijden en dienstbaarheid? Maar waarom eigenlijk? Waarom

de anderen liefhebben?

Thérèse vertelde ons vorige maand over haar liefde voor het goddelijk Hart van Jezus. Zij wilde Hem liefde voor Liefde geven. Daartoe besloot ze bloemen te strooien, d.w.z. alles uit liefde te doen. Misschien vinden wij de komende dagen gelegenheid mensen blij te maken, te verrassen, te dienen? Thérèse toont ons de weg naar de ware naastenliefde, die ze zelf beetje bij beetje heeft ontdekt. Laten we een stevig fundament leggen. Mochten mensen en vooral de Heer Jezus ook van ons kunnen zeggen: “Zie eens hoe ze elkaar liefhebben!”

De kleine Thérèse vertelt:

“De goede God heeft me de genade geschonken te mogen begrijpen wat de naastenliefde is. Daarvóór begreep ik het wel, maar nog niet volmaakt. Ik had deze woorden van Jezus nog niet verdiept: *‘Het tweede gebod is gelijk aan het eerste: je zult je naaste liefhebben als jezelf.’* Ik legde mij er vooral op toe Gód te beminnen. En door Hem te beminnen heb ik begrepen dat mijn liefde niet alleen in woorden uitgedrukt moest worden, want niet zij die zeggen *‘Heer, Heer!’* zullen het Koninkrijk der Hemelen binnengaan, maar zij die de wil van God doen.

Die wil heeft Jezus verschillende malen bekendgemaakt. Ik zou eigenlijk moeten zeggen op iedere bladzijde van het Evangelie. Maar tijdens het Laatste Avondmaal, wanneer Hij weet dat het hart van zijn leerlingen met een vuriger

liefde brandt voor Hem, wil de zachtmoedige Verlosser hun een *nieuw gebod* geven. Met een onuitsprekelijke tederheid zegt Hij tegen hen: *‘Ik geef u een nieuw gebod en dat is dat u elkaar moet liefhebben, zoals Ik u heb liefgehad, zo moet u elkaar liefhebben. Het teken waaraan iedereen zal kunnen zien, dat u mijn leerlingen bent, is dat u elkaar liefhebt.’*

Op welke manier heeft Jezus zijn leerlingen liefgehad en waarom? Het waren niet de natuurlijke hoedanigheden die Hem aantrokken. Er was een onmetelijke afstand tussen Hem en hen. Hij was de wetenschap, de eeuwige Wijsheid en zij waren arme, onwetende vissers vol aardse gedachten. En toch noemt Jezus hen *zijn vrienden en zijn broeders*. Hij wil hen samen met Hem zien regeren in het Koninkrijk van zijn Vader. En om voor hen dat Koninkrijk open te maken wil Hij op een Kruis sterven, want Hij heeft gezegd: *‘Er is geen groter liefde dan je leven te geven voor degenen die je liefhebt.’*

Toen ik deze woorden van Jezus overdacht, begreep ik hoezeer mijn liefde voor mijn medezusters onvolmaakt was. Ik zag dat ik hen niet liefhad zoals de goede God dat deed.

**Nu begrijp ik dat de volmaakte liefde voor de naaste er in bestaat
de gebreken van de ander te verdragen;
je niet over zijn zwakheid te verbazen
en je te stichten aan de kleinste daden van deugd die je hem volbrengen
ziet.**

Maar ik heb vooral begrepen dat naastenliefde niet diep in je hart opgesloten mag blijven. Jezus zei: *‘Niemand steekt een toorts aan om die onder de korenmaat te zetten. Hij zet die op een kandelaar om al degenen die in huis zijn te verlichten.’* Ik denk dat die ‘toorts’ de liefde voor de naaste verbeeldt die niet alleen diegenen verlichten en verblijden moet die je het meest dierbaar zijn, maar al degenen die in huis zijn zonder iemand uit te sluiten.

Heer, ik weet dat u ons niet iets gebiedt dat onmogelijk is.
U kent mijn zwakheid en onvolmaaktheid beter dan ikzelf.
U weet wel dat ik nooit mijn zusters zo lief zal kunnen hebben
zoals U hen liefhebt, tenzij U Zelf, mijn Jezus hen in mij bemint.

Ja, ik voel het, als ik van mijn naaste houd, is het Jezus alleen die dan in mij werkzaam is. Hoe meer ik met Hem verenigd ben, hoe meer ik ook al mijn zusters bemin.” (Ms C)